

PÒTOLS DE BARRACA

El diccionari de la llengua defineix el pòtol com a individu que vagabundeja i viu miserablement al marge de la societat. El proppassat dia 13 vaig assistir, per enèsima vegada, a una manifestació en defensa dels nostres drets –tant se val quins- i, per enèsima vegada, vaig fixar-me en l’edat mitjana dels assistents que ratllava, com sempre, la seixantena d’anys. Era diumenge al migdia i vaig pensar en la quantitat de gent jove que, indiferent a la seva situació econòmica, marginal i dependent d’empresaris explotadors i familiars benèvolos, jeien bavirusos dormint la mona de cada dissabte a la nit. I vaig repetir-me i preguntar-me, cabrejat com sempre, on són aquests pòtols de barraca? On són aquesta gent d’entre trenta i quaranta anys que haurien d’estar aquí, lluitant pel seu futur, amb unghes i dents?

És cert que hi ha molta manipulació dels poders fàctics i moltíssima pressió dels jutjats repressors hereus del feixisme, feixistes encara, que fan els impossibles per a què aquesta autèntica revolució independentista, que omple els carrers del nostre país cada vegada que ens agredeixen com a societat, no es percebi com l’única possibilitat de canvi real per a millorar les condicions de vida de les generacions futures. Però la falta de suport mediàtic i la perpetuació de les polítiques d’austeritat no haurien d’obnubilar les ments d’aquest jovent amorf, inútil fins a la sacietat. Dissortadament ja no sóc pare però em pregunto quina mena de societat hem creat per a què la sang calenta que, a mi no ha deixat mai de corre’m per les venes, no corri per les venes d’aquesta joventut perduda ideològicament i humana. I miro la multitud de gent gran amb banderes que no hem deixat mai de lluitar, i m’entristeixo.

I, malgrat tot, ho fem per ells, per aquesta joventut, per a què visquin en una societat lliure en la que puguin incidir sobre els recursos que generin amb el seu esforç, amb el seu treball, quan es decideixin a esforçar-se i a treballar, quan assumeixin que la culpa de tots els seus mals no la tenen els altres sinó la seva apatia, les seves adiccions estúpides a l’alcohol, les drogues o a les maquinetes.

No sé si aconseguirem que siguin capaços d’adonar-se que, en un país lliure, les lleis les dictaran ells, que Catalunya no es sotmetrà a cap altre dictat que no sigui el que decideixin la majoria de catalans, que ningú no podrà impedir que el nostre caràcter integrador i solidari es converteixi en el model a seguir a tot el món. Però hi hem d’esmerçar els darrers esforços. Hem de ser capaços de fer-los-hi entendre que les minories motivades de la seva generació no trobaran la solució en cap moviment polític de caràcter sectari, que mai no serà suficientment capgirador ni transgressor, com ho és la unitat del moviment independentista. Si no som capaços de fer-los-hi entendre que han de generar un país nou, amb tot el que això implica de canvi de models socials i econòmics, nosaltres, la generació dels sexagenaris, també haurem fracassat.

No trigarem a declarar la nova República Catalana. Quan la tinguem començarà la feina de les noves generacions i, per respecte a tots els qui hi hem deixat la pell, l’hauran de defensar amb totes les seves forces. Per respecte als seus antecessors i per a la seva pròpia dignitat. Que lluitin i conformin el nou país a la seva manera, però sisplau, que deixin de vagarejar miserablement.

Ramon Falcó Borrell